

Haskó Györgyi

Ez én vagyok, huszonkilenc évesen. 1951-ben érettségiztem a vegyipari technikumban. De elhelyezkedni akkor se volt túl könnyű. Akkor még irányítottak minket, valahonnan tudták, hogy egyik-másik cég igényel ilyen-olyan munkaerőt, és irányítottak minket. A munkakönyvünket ott állították ki az iskolában, s nekem be volt írva, hogy Műanyagipari Kutató Intézet. El is mentem, ott volt a Hungária körúton, a Telefongyár mellett. Odamentem, és mondták, hogy minek jöttem. Mondom, így adták a munkakönyvet. És mondták, hogy köszönik, nem. Erre az apukám, aki nagyon tekintélyes volt a szakmában, szólt valakinek a Nehézipari Minisztériumban -- ahova a vegyipar tartozott --, és így kerültem érettségi után mint ifjú technikus a Konzerv-, Hús-, Hűtőipari Kutató

Intézetbe, a Herman Ottó útra, a Kísérleti Felsőtelepre. Öt évig dolgoztam a Herman Ottó úton, de mert nem tudtak átsorolni technikusnak, én onnan el akartam jönni. 1956 augusztusában átkerültem Kőbányára, a Kerámia Tűzállóanyag Gyárba, a MEO-laborba. Ez a Sibrik Miklós úton volt, ahol most nagy lakótelep van. Akkor még tele volt bányatóval az a rész, a környéken több téglagyár volt. A gyárral szemben egy hatalmas üres terület volt, és amikor reggel mentem be a Sibriken -- én hétre jártam --, mindig néztem a napkeltét. Csodaszép volt. 1958-ban azután elmentem dolgozni a Fémipari Kutató Intézetbe, ami egy nagy tröszt-höz tartozott, sok gyárral. Én a vegyészetre kerültem technikusként mint vegyvizsgáló, analitikus, és ott töltöttem aztán végül is az egész életemet. 1976-ban a Fémipari Kutató Intézetet egyesítették az Alumíniumipari Tervező Vállalattal. Így ezerkétszáz dolgozó lett, és egy ilyen létszám már függetlenített szakszervezeti titkárt követelt. Engem javasoltak a főnökök, tudtomon kívül természetesen. Összehívták a taggyűlést, és megválasztottak. A vegyipari szakszervezet állományába kerültem. Abban az időben elég alacsony volt a jövedelmem, és mikor át kellett adjanak, akkor az igazgatónk gyorsan fölemelte a bérem, hogy ne kelljen szégyenkeznie. De fogalmuk nem volt róla, hogy hogy lesz, mint lesz, hogy én ezt hogy fogom bírni. Azt mondták, hogy engem a tervezők sose fognak elfogadni. De bizony elfogadtak! Segített a cserkész múltam meg az egész értelmiségi hátterem, ami körülvevett. És úgy gondolom, hogy nagyon sikeres kilenc évet teljesítettem, hiszen minden további nélkül megválasztottak másodszor is.